

ZGODBA MLADE SOMALKE V RATEČAH

Ko begunci dobijo svoj obraz

✶ Vesna Vaupotič

Konec lanskega aprila so v Ratečah zaradi namere sosednje Italije, da v postlojtu nekdanje stražarnice na mejnem prehodu uredi center za begunce, skiticali

so somaljski mamiči, ker se niso zneli sporazumeti v njenem materinem jeziku, nadedli »delovno« ime Ana, drobno deklico, ki jo je povila, pa so, dokler jim s tolmачem ni uspelo poizvedeti, kakšno ime ji bo namenila mama, poimenovali Slovenija.

Najprej so jo v Ratečah sicer imeli za be-ratičo, vsiljivko in jo prijavili policiji, a ko so spoznali, da na polju pravzaprav rojeva, se je v njih nekaj premaknilo. Temnopolta begunka »z ruto na glavi« je bila od tistega trenutka človek v stiski, ki mu je treba pomagati.

»Za Rateče to predstavljajo neke vrste obremenitev. Prišli bi namreč v sobivanje s popolnoma drugo kulturo.« je tedaj izpostavila predsednica krajevne skupnosti Sonja Kavdar. Ratečani na koncu niso nasprotovali begunskemu centru, so pa pri ministru za zunanje zadeve in pri ministrici za notranje zadeve izrazili svojo veliko zaskrbljenost.

»Vsi ljudje, ki pridejo, imajo ime in priimek.« je tedaj Ratečane opomnil Jure Žerjav, nekdanji kranjskogorski župan, in spomnil, da smo bili še ne tako davno sami v položaju, ko smo razmišljali, kam bi se umaknili.

»To je prva begunka, ki so jo vaščani videli na lastne oči, njena zgodba se jih je zelo dotaknila. Zgodila se je pred našim pragom, videli smo, da je v stiski. Pomagali smo ji kot človeku, nihče se ni spraševal, kdo je in od kod je. To, da smo imeli težave s komunikacijo, je součije vaščanov le še povečalo, saj so se postavili v njeno kožo.« je dejala ista Sonja Kavdar, ki se je bremen druge kulture bala še pred dobrim letom in pol. Podo-

ba rojevajoče Somalke je pregnala strah Ratečanov pred begunci in ga pretvorila v potrebo, da ji pomagajo.

Povsem naravno je, da je ljudi strah neznanega in tujega. Naravno je tudi, da strahovi, ki se le krepijo, prej ali slej vodijo v agresijo. Če hočemo v svetu, ki se bo z ljudmi, ki bežijo pred vojno, nasiljem, lakoto, brezizhodnostjo, srečeval ne glede na to, kako visoke ograje postavimo, preživeti, potem je treba ljudem pomagati, da bodo takšne strahove premagali. V tej nalogi so pri nas nevladne organizacije ostale same.

Javna televizija, ki bi morala beguncem dati ime in obraz, namesto tega vrtila posnetke 12 let starih otrok, ki da jih za samomorilske napade v Evropi uri Islamska država in jih bo pomešala med begunce. Vlada, ki bi morala s ščepcem državljankega poguma izustiti vsaj nekaj podobnega, kot je »Mi to zmoremo« kanclerke Merlove, namesto tega uporabljajo jeziki, ki ga drugod uporabljajo desni populisti in skrajni desničarji. Za-

V Ratečah so te dni pomagali človeku v stiski in odkrili, da je to dober občutek. Vsekakor boljši od strahu.

to ni sprevrženo le to, da te strahove delo opozicije odkrito zlorablja z grožnjami: prišli bodo in vam rezali vratove. S tem, da se vlada uklanja tem strahovom, zaostčuje azilno politiko in postavlja ograje z obljubo, da bodo te »begunski val zadržale«, dela slabo uslugo vsem, tudi tistim, ki jih je tega strah.

V Ratečah so te dni pomagali človeku v stiski in odkrili, da je to dober občutek. Vsekakor boljši od strahu. »Zanimivo je, kaj se zgodi pri vsakem posamezniku, ko človeka spozna od blizu, ko ga vidi in čuti z njim njegovo stisko, ko ga bolijo njegove bolečine. Takrat se med tistimi, ki pomagajo, in med tistimi, ki je pomoči potreben, sške neka posebna vez, neka navezanost,« so ga opisali sami. x

LEON MAGDALENC

Boi za odgovorno javno besedo